

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 510/2020
25.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог Protecta group DOO Beograd, Јужни булевар 144., чији је пуномоћник Милан Марковић, адвокат у ..., против туженог-противтужиоца ДП Прва српска фабрика шећера „Димитрије Туцовић“ Београд - у стечају, Радничка број 3, чији је пуномоћник Владимир Љ Добрић, адвокат у ..., ради утврђења потраживања по тужби и исплате по противтужби, одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 4Пж 2227/19 од 27.05.2020. године исправљене решењем истог суда 4Пж 2227/19 од 08.07.2020. године, у седници већа одржаној 25. фебруара 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Ревизија туженог-противтужиоца се **УСВАЈА**, пресуда Привредног апелационог суда 4Пж 2227/19 од 27.05.2020. године исправљена решењем истог суда 4Пж 2227/19 од 08.07.2020. године **УКИДА** у другом и трећем ставу изреке и предмет се у том делу враћа другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Привредни суд у Београду је донео пресуду 13П 4884/18 дана 05.02.2019. године, којом је у I ставу изреке утврдио потраживање тужиоца-противтуженог Protecta group DOO Beograd (у даљем тексту: тужилац) према туженом-противтужиоцу ДП Прва српска фабрика шећера „Димитрије Туцовић“ - у стечају Београд (у даљем тексту: тужени) у износу од 3.902.753,81 динар са каматом; утврдио потраживање туженог према тужиоцу у износу од 5.223.262,78 динара са каматом; пребио међусобна потраживања тужиоца и туженог до износа од 3.902.753,81 динар са каматом; одбио тужбени захтев да се обавезе тужени да плати тужиоцу износ од 3.902.753,81 динар са каматом; у II ставу изреке обавезао тужиоца да плати туженом износ од 1.183.009,65 динара са законском затезном каматом почев од 09.11.2010. године до исплате, те да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.292.717,00 динара.

Привредни апелациони суд је донео пресуду 4Пж 2227/19 дана 27.05.2020. године, коју је исправио решењем 4Пж 2227/19 од 08.07.2020. године, којом је у I ставу изреке делимично одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио пресуду Привредног суда у Београду 13П 4884/18 од 05.02.2019. године у I ставу изреке; у II ставу изреке делимично усвојио жалбу тужиоца и преиначио пресуду Привредног суда у Београду 13П 4884/18 од 05.02.2019. године у II ставу изреке и пресудио тако што је одбио као неоснован противтужбени захтев туженог ДП Прва српска фабрика шећера „Димитрије Туцовић“ - у стечају Београд да се обавезе тужилац да туженом плати

износ од 1.183.009,65 динара са законском затезном каматом од 09.11.2010. године до исплате, и решио да свака странка сноси своје трошкове поступка; у III ставу обавезао туженог да тужиоцу плати износ од 88.930,00 динара на име трошкова жалбеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде је тужени изјавио дозвољену и благовремену ревизију, којом побија другостепену пресуду у II и III ставу изреке, због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију туженог.

Противно наводима из одговора на ревизију, ревизију је у име туженог поднео овлашћени пуномоћник, Стојан Лапчевић адвокат у .., који је пуномоћјем у списима предмета, од 29.07.2013. године, овлашћен да у име туженог поднесе и правни лек, што ревизија јесте, а навод тужиоца да је потребно да се пуномоћник легитимише новим пуномоћјем за изјављивање ревизије као ванредног правног лека, нема упориште у одредбама Закона о парничном поступку.

Ревизија је дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр 72/2011 ... 18/2020).

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку и нашао да је ревизија основана.

Указује се другостепеном суду на очигледну грешку у писању назива туженог у првостепеној и другостепеној пресуди, где је тужени означен као: ДП Прва српска фабрика шећера Димитрије Туцовић - у стечају Београд, док је тужбом означено Друштвено предузеће Прва српска фабрика шећера Димитрије Туцовић – 1898 Београд – у стечају, како и егзистира према стању уписа у регистар привредних друштава.

Побијана пресуда донета је на основу чињеничног стања према коме су парничне странке биле у уговорном односу по основу уговора о физичком обезбеђењу од 23.01.2008. године и од 24.04.2008. године, те два анекса закључена након отварања стечајног поступка над туженим, 08.08.2008. и 30.10.2009. године. Тужилац је преузео обавезе да пружи услуге обезбеђења овде туженом, за уговорену накнаду, на име које је утврђено потраживање тужиоца правноснажном пресудом у износу од 3.902.753,81 динар са припадајућом каматом. Предмет компензационог приговора и противтужбеног захтева туженог је накнада штете због крађе опреме чији је власник тужени и која се налазила у кругу фабрике коју је обезбеђивао тужилац, у износу који је утврђен у првом ставу изреке првостепене пресуде, у ком делу је пресуда потврђена другостепеном пресудом и није предмет ревизије. Правноснажном пресудом у делу која није предмет ревизије су пребијена утврђена међусобна потраживања странака, до износа од 3.902.753,81 динар са каматом. Другостепени суд закључује да је правилно одбијен приговор застарелости потраживања туженог које је предмет компензационог приговора, зато што потраживање туженог није било застарело у часу када су се стекли услови за пребијање. Међутим, када одлучује о противтужбеном захтеву, сматра да је исто потраживање застарело. То што је део застарелог потраживања туженог пребијен са потраживањем тужиоца, по схватању другостепеног суда не утиче на застарелост

преосталог дела потраживања туженог, које је доспело 14.10.2010. године. Тужени је противтужбу поднео 14.10.2015. године, што значи по протеку трогодишњег субјективног рока застарелости прописаног одредбом члана 376. став 1. Закона о облигационим односима. Зато другостепени суд преиначује првостепену пресуду и одбија противтужбени захтев.

Основано ревидент указује на погрешну примену материјалног права од стране другостепеног суда, из члана 388. Закона о облигационим односима, о прекиду застаревања подизањем тужбе и сваком другом повериочевом радњом предузетом против дужника пред судом, у циљу утврђивања, обезбеђења или остварења потраживања. Шта више, другостепени суд ову одредбу и не примењује. Другостепени суд испитује застарелост потраживања по противтужби, ценећи протек рока од доспелости потраживања туженог на име накнаде штете 14.10.2010. године до подношења противтужбе 14.10.2015. године, применом застарног рока из одредбе члана 376. став 1. Закона о облигационим односима. Не примењује одредбе о прекиду застаревања на коју је напред указано у односу на чињеницу да је, према стању у списима предмета, 30.07.2013. године тужени у приговору који је, као извршни дужник поднео против предлога за извршење ради намирења потраживања тужиоца, као извршног повериоца, на основу веродостојне исправе, потраживању од 4.663.079,61 динар са каматом супротставио компензациони приговор до утуженог потраживања. Поднеском од 07.10.2013. године је тужени и прецизирао компензациони приговор на износ од 4.663.079,61 динар са припадајућом законском затезном каматом. Дана 14.10.2015. године је тужени поднео компензациону противтужбу, о којој је одлучено првостепеном и другостепеном пресудом.

Како је наведено, другостепени суд је оценио да не стоји приговор застарелости потраживања туженог које је пребијено са потраживањем тужиоца, од 3.902.753,81 динар, али да је застарело потраживање по противтужбеном захтеву, преко износа који је компензован, од 1.183.900,65 динара, који делом јесте био обухваћен и компензационим приговором, а да притом није применио материјално-правне одредбе о прекиду застарелости потраживања истицањем компензационог приговора, пре противтужбе.

С обзиром да приликом одлучивања о изјављеној жалби против првостепене пресуде другостепени суд није имао у виду наведене законске одредбе о прекиду застарелости, нити се о њиховој примени изјаснио у односу на истакнути приговор пребијања у судском поступку, на основу члана 416. став 2. ЗПП одлучено је као у изреци.

У вези са применом материјалног права на коју је напред указано, од значаја је и питање када је доспело потраживање туженог по основу накнаде штете. Другостепени суд је засновао одлуку на закључку првостепеног суда да је потраживање туженог доспело 14.10.2010. године. Међутим, о томе су опречне чињенице, с обзиром да према стању изложеном у другостепеној пресуди произилази да је првостепени суд на основу налаза вештака економско-финансијске струке утврдио стање након пребијања међусобних потраживања на дан 08.11.2010. године, док је према разлозима првостепене пресуде због штетног догађаја на коме се заснива потраживање туженог поднета кривична пријава још 12.05.2010., 29.04.2010. и 07.05.2010. године. Даље,

вештак је користио извештај о стању штете од 13.09.2010. године, док је у противтужби тужени навео да је последњи од догађаја када су се крађе десиле био 14.09.2010. године. Према изнетој садржини нижестепених пресуда произилази да питање доспелости потраживања туженог на накнаду штете није расправљено. Стога је и то разлог због кога је другостепена пресуда укинута и предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић